గమనం మధురం

- అంజన కొడాలి

(గత సంచిక తరువాయి)

అలారం మోతకు బద్ధకంగా నిద్రలేచి తయారయ్యింది ప్రియ. స్నానం చేసి కార్న్‌ఫ్లేక్స్‌లో పాలు పోసుకుని గబగబా తిని బ్యాగులో బుక్స్ సర్దుకుని బయలుదేరింది. ఆనంద్, స్టీవ్‌లతో కలిసి ఒక ప్రాజెక్టు చేస్తోంది ఈ నెలవల్లో.

ముగ్గురూ ఒక బుక్‌స్టోర్లో కలిశారు. అక్కడ రిఫరెన్సు పుస్తకాల సాయంతో కావల్సిన విషయ సేకరణ చేస్తూ ఎంత టైం గడిచిందో కూడా తెలియలేదు.

"అబ్బా అప్పుడే నాలుగయ్యింది. ఆరుగంటలకల్లా పనికి వెళ్ళాలి. నిన్న పని బాగా ఎక్కువయ్యింది, చాలా అలసటగా ఉంది." బద్ధకంగా చేతివేళ్ళు విరుచుకుంటూ అన్నది ప్రియ.

"ఇండియాలో ఇంత కష్టపడము మేము. చదువుకుంటూ ఉద్యోగాలు చెయ్యటం చాలా రేర్. ఇక్కడికి వచ్చాక నిజాయితీగా చేసిన ఏ పనీ తప్పుకాదు అని నేర్చుకున్నా. ఈ పద్ధతి ఇండియాలో కూడా వస్తే డబ్బు విలువ తెలుస్తుంది" అన్నాడు ఆనంద్.

"టీనేజ్ నుండే అందరూ ఏదో ఒక చిన్న పనైనా చేసి తమ ఖర్చులకు సంపాదించుకుంటారు. మరీ బాగా డబ్బున్న వాళ్ళు తప్పించి అండర్ గ్రాడ్యుయేట్ అయ్యాక ఒక రెండేళ్ళు పనిచేసి బాగా డబ్బులు ఆదా చేసుకుని మళ్ళీ చదువుతున్నా. ఎలాగైనా ఎం.బి.ఏ చెయ్యటం నా కల. మా నాన్నలాగా చిన్న ఉద్యోగంతో ఉండిపోకూడదన్న తపన. మంచి ఉద్యోగం సంపాదించాలన్నది నా గోల్" అన్నాడు స్టీవ్.

కాఫీ తాగుతూ మౌనంగా ఉండిపోయారు కాసేపు.

"మర్చిపోయా ఇంటెన్ షిప్‌కి అప్లై చేశాం కదా! మీకేమన్నా జాబ్స్ వచ్చాయా? పెద్ద కంపెనీల్లో దొరికితే మన ఫ్యూచర్‌కు చాలా మంచిది. చికాగోలో ఎన్ని పెద్ద ఫైనాన్స్ కంపెనీలు ఉన్నాయో" ఆనంద్ అడిగాడు.

లేదన్నారు ఇద్దరూ.

"ఇంటికి ఎప్పుడు వెళుతున్నావు?" స్టీవ్‌ని అడిగింది ప్రియ.

"క్రిస్టమస్ గురువారం కదా! నేను బుధవారం వెళతా. రెండుగంటల డ్రైవ్ అంతేకదా. మా పేరంట్సు వారం ఉండేట్లు రమ్మంటున్నారు. ఇంకా గిఫ్ట్స్ కొనలేదు. వర్కులో చాలా బిజీగా ఉన్నాను. రేపు షాపింగ్ పూర్తి చెయ్యాలి" ఒక్క నిమిషం మౌనంగా ఉండి "అనితను అడిగాను నాకు షాపింగ్‌లో సాయం చెయ్యమని, వస్తానన్నది" అన్నాడు.

"ఆర్ యు సీరియస్ అబౌట్ అనిత?" అడిగాడు ఆనంద్.

"ఐ లైక్ హర్ ఎ లాట్! తన దగ్గర ఉంటే ఏదో హాయిగా ఉంటుంది. అదే సమయంలో ఎక్సైటింగ్‌గా కూడా ఉంటుంది. నాకు తెలుసు ఇండియన్ అమ్మాయిలు సాంప్రదాయంగా ఉంటారని. ఆనంద్ చాలా సార్లు వాయించాడుగా. నేనేమీ అతి చనువు తీసుకుని ఇబ్బంది పెట్టటం లేదు. తన కంపెనీ నచ్చుతుంది. అంతే" చిన్నగా నవ్వాడు స్టీవ్.

రూముకు వచ్చి బట్టలు మార్చుకుంటూ స్టీవ్ అనితల గురించి ఆలోచించింది ప్రియ. ఎందుకో మొదటినుండి కూడా మొగాళ్ళ మీద తనకుండే సినిసిజం స్టీవ్ మీద కలుగలేదు. సిన్సియర్‌గా ఉంటాడు అనిపిస్తుంది.

'తనకు కూడా ఎప్పటికైనా ఎవరైనా నచ్చుతారా?' ఉలిక్కిపడింది ఆ ఆలోచనకు.

ఇంతవరకు ఎవ్వరిని ఒక పరిధి దాటి ముందుకు రానివ్వలేదు. ఎంత పరిచయం స్నేహం ఉన్నా వాళ్ళ మీద వేరే భావం రాలేదు. ఎందుచేత? తనలోనే ఏమైనా లోపం ఉన్నదా? ఈ వయస్సులో ఇదంతా సహజమే కదా!

వయస్సు ఆకర్షణ కావొచ్చు, వ్యక్తిత్వపు ఆకర్షణ కావొచ్చు. ఎందువలన తను ఎవ్వరితోనూ దగ్గరగా రాలేకపోతుంది. ప్రేమ అంటే సంపూర్ణంగా మనల్ని మనం మనసా వాచా కర్మణా అవతలి వ్యక్తికి అర్పించుకోవటం అని ఎక్కడో చదివి, అంతా ట్రాష్ అని నవ్వుకుంది.నో! నా విషయంలో అది ఎన్నటికి జరగదు. నేను ఇంకొకరికి లొంగిపోవటమా? నెవ్వర్. ఒకవేళ మతి, గతి తప్ప ఎవరికన్నా లోబడితే ఇంక అంతే. వాళ్ళ కంట్రోల్లోకి వెళ్ళిపోతాం. వాళ్ళకోసం బ్రతుకుతాం, మన అలవాట్లు అభిప్రాయాలు అన్నీ మారిపోతాయి. కొన్నాళ్ళకు నా ఐడెంటిటీ కోల్పోవాల్సి వస్తుంది. వద్దు. నా బ్రతుకు నాది. నాకోసం నేను బ్రతుకుతా! నా ఆనందం, దుఃఖం నావి, నా ఆనందాన్ని వేరే వారి చేతుల్లో పెట్టలేను. స్థిరంగా అనుకుంది ప్రియ.

క్రిస్టమస్ రోజు నిద్రలేస్తూనే కిటికీలోనుండి బైటకు చూసి గట్టిగా అరిచేసింది అనిత. ఉలిక్కిపడి నిద్రలేచింది ప్రియ.

"ప్రియ లే! లే! బైట చూడు స్నో పడుతుంది. అబ్బా ఎంత బాగుందో! మల్లెపూల వానలాగా"

ప్రియ రూమ్మేటు సెలవలకు ఇంటికి వెళ్ళటంతో రాత్రి అనిత వచ్చింది. ఈ నాలుగురోజులు ప్రియ దగ్గర ఉండటానికి. ఈ అపార్టుమెంట్‌కు బాల్కనీలేదు. బైటకు చూస్తుంటే, రోడ్లు అన్నీ ఒక పల్చటి తెల్లని మేలిముసుగు వేసుకున్నట్లుగా ఉన్నది. ఆకాశం నుండి దట్టంగా కురుస్తున్న మంచుపూల రేకుల్లా మెత్తగా మృదువుగా అద్భుతంగా ఉందా దృశ్యం.

"పద పద! అలా బద్దకంగా చూడకు. రెడీ అవ్వు బైటకు వెళదాం. మన మొట్టమొదటి స్నో." చాలా ఎక్సయిటింగ్‌గా ఉంది అనితకు.

"సర్లే! బైట బ్రేక్ ఫాస్టుకు వెళదాం, ఎటూ మధ్యాహ్నం మనమే వండుకోవాలి కదా! రెడీ అయ్యి వస్తా" బాత్రూంలోకి వెళ్ళింది ప్రియ.

అంతటా మెత్తటి స్నో పరుచుకుంది. ఆశ్చర్యం ఏంటంటే, మామూలుగా చికాగోలో విపరీతమైన గాలి. అందుకే 'విండీ సిటీ' అంటారు, గాలి మూలాన చలి తీవ్రత ఎక్కువగా ఉంటుంది. కానీ మంచు పడుతుంటే గాలిలేదు. బైట నిల్చున్నా కానీ మరీ ఇబ్బందిగా లేదు.

"మనకు ఈ చలి అలవాటయ్యిందా? లేక నిజంగానే అంత చలిలేదా? ఎంత హాయిగా ఎంజాయి చేస్తున్నాం ఇలా స్నో పడుతుంటే" తల పైకెత్తి కళ్ళు మూసుకుని మొహం మీద పూలజల్లులాగా పడుతున్న మంచును ఆస్వాదిస్తూ అన్నది అనిత.

"ఎంత బాగుందో చూడు. అందరూ ఎంత బాగా ఎంజాయ్ చేస్తున్నారో. ప్రతి సంవత్సరం దాదాపు ఏడు నెలలు అడపాదడపగా, ఒక్కోసారి తీవ్రంగా స్నో పడినా, మొట్టమొదటి స్నో ప్రతిసారి కొత్తగా అందంగా ఉంటుంది కాబోలు. తమలాగే స్నోను ఆస్వాదిస్తున్న వారిని చూసి అనుకుంది అనిత. వైట్ క్రిస్టమస్ అన్న సెంటిమెంట్ అంట, స్టీవ్ చెప్పాడు మొన్న.

కాసేపు అలానే స్నోలో చిన్నపిల్లల్లాగా ఆడుకుని, మొహం అంతా ఎర్రగా కందిపోవటంతో దగ్గర్లో ఉన్న కాఫీ షాపుకు వెళ్ళారు. బూట్లకున్న స్నో, బైట విదిలించి, వేడి కాఫీ బ్రేక్‌ఫాస్ట్ ఆర్డరు ఇచ్చారు.

"ఇక ఇప్పుడు చెప్పు అసలు కథ. ఏంటీ నువ్వూ స్టీవ్ షాపింగ్‌కు వెళ్ళారంట. నువ్వే చెపుతావు కదా ఎదురుచూస్తుంటే చెప్పవే?" దబాయించింది ప్రియ.

"ఏముంది చెప్పటానికి?" కొంచెం సిగ్గుగా అడిగింది అనిత.

"నువ్వు నన్ను చంపకే తల్లీ. ఒక్కటి కూడా వదలకుండా డీటైల్సు అన్నీ చెప్పు మర్యాదగా"

"మరీ అతి చేసుకున్నావు. ఏముంది చెప్పటానికి. షాపింగ్ చేస్తూ ఇద్దరం ఒకరి ఫామిలీ గురించి ఒకరం చెప్పుకున్నాం. ఇంకా చిన్నప్పటి సంగతులు. అన్నీ అయ్యాక డిన్నరు తిన్నాం. నీకు, ఆనంద్‌కు కూడా కొన్నాడు. ఏమీ రొమాంటిక్‌గా మాట్లాడుకోలేదు ప్రియ. నేను క్రిస్టమస్ చేసుకోను అని చెప్పా అయినా అందరికి ఇస్తాం అని నాకు కూడా ఓ గిఫ్ట్ ఇచ్చాడు. ఇవాళ్ళ తెరవమన్నాడు. వాళ్ళ పండుగ కదా అని నేను కూడా ముందే ఏదో కొన్నాను. అది ఇచ్చాను. ఇంతేకథ"

"ఏమీ రొమాంటిక్ కబుర్లు చెప్పుకోలేదా?"

"అరే! ఏమీ లేదు తల్లీ కానీ అంత సమయం ఎలా గడిచిపోయిందో తెలియలేదు. చాలా నవ్విస్తాడు. తనతో మాట్లాడుతుంటే చాల ఫ్రీగా ఉంటుంది. నాతో నేను ఉన్నట్లు"

"ఇంతకీ ఏమి గిఫ్ట్ ఇచ్చావు స్టీవ్‌కి" అడిగింది ప్రియ.

"ఇండియన్ షాపులో కొన్నాను. మంచి నగిషీ చెక్కిన పెన్‌స్టాండ్"

"మరి స్టీవ్ ఏమిచ్చాడు నీకు"

"ఇదిగో" అంటూ హ్యాండు బ్యాగు నుండి చిన్న గిఫ్టు బాక్స్ తీసింది. పైన ఒక కెంపురాయి, కింద వేలాడుతున్న ఇంకో కెంపు, చుట్టూ తెల్లరాళ్ళు ఎంతో ముద్దుగా ఉన్నాయి చెవిపోగులు.

"వావ్! బలే ఉన్నాయి పెట్టుకో అనిత"

"లేదు, తనను కలిసినప్పుడు పెట్టుకుంటా" పోగులను అపురూపంగా చూస్తూ చెప్పింది అనిత.

"ఎంత రొమాంటిక్ నువ్వు. డు యు లవ్ హిమ్?"

"అదే అర్థంకావట్లేదు. చాలా కన్ఫ్యూజింగ్ గా ఉంది. కానీ నాలో తనపైన ఉన్న ఫీలింగ్స్ పేరు ప్రేమ అయితే మేబీ నేను తనను ప్రేమిస్తున్నానేమో" నెమ్మదిగా చెప్పింది అనిత.

"అయినా ఈ ఫీలింగ్స్ అర్థం కావట్లేదు. స్టీవ్‌కి మాత్రం నేనొక ఫ్రెండ్ మాత్రమే అనుకుంటా. నవ్విస్తాడు, బాగా మాట్లాడతాడు, కానీ ఫ్లర్ట్ చెయ్యటమో, చనువు తీసుకోవటమో లేదు. తను ఎదురుగా ఉంటే నాకేమో బుఱ్ఱ పనిచెయ్యదు. ఏమిటిదంతా?" బేలగా అడిగింది.

"నాకు తెలియదు తల్లో ఇదంతా. కానీ ఒకటి మాత్రం చెప్పగలను, పీకల్లోతు కూరుకుపోయావు. కొంచెం ఆచితూచి ప్రవర్తించు అనిత. దెబ్బతినకుండా జాగ్రత్తపడు. నీ గురించి నాకు తెలుసు, చాలా సెన్సిటివ్, తను అమెరికన్, పరిచయం లేని మనస్తత్వాలు. అంటే

చెడ్డవాడని కాదు, చాలా మంచివాడు. లేకుంటే నేను నిన్ను ఇలా టీజ్ చేసేదాన్ని కాదు ఎప్పుడో చెప్పేదాన్ని అతను వద్దు అని. కానీ తొందరపడుతున్నావేమో నిదానంగా ఆలోచించుకో"

"రాజి ఎలా వుందో? సెలవల్లో కాఫీ షాపుకు రావటంలేదు కదా!" టాపిక్ మార్చింది అనిత.

"అవును వాళ్ళ ఇంటికి ఫోన్ చెయ్యబుద్ధి అవలేదు నాకు. పద బిర్యాని చేసుకుని తిందాం. మన రీతిలో మనమూ సెలబ్రేట్ చేసుకోవాలి.

అనిత

వసంత - 2000

ఏప్రిల్ నెల కావటంతో చలి కాస్త తగ్గుముఖం పట్టింది. క్యాంపస్‌లో ఆ చలిలో తిరుగుతుంటే ప్రాణాలు గడ్డకట్టిపోతున్నట్లు అనిపించేది. అలవాటు అవుతున్నట్లే ఉండేది, మళ్ళీ బాగా స్నో పడి చలి విపరీతంగా వున్న రోజు ఏమి కష్టాలురా బాబూ, ఇండియా వెళ్ళిపోతే బాగుండు, ఎందుకున్నాను ఇక్కడ అనిపించేది.

కాలింగ్ కార్డుతో రెండు వారలకో, నెలరోజులకో ఒకసారి ఇండియా ఫోను చేసి అమ్మా నాన్నలతో మాట్లాడుతుంది ఓ అరగంట సేపు. మొదటి సెమిస్టరు ఫీజు ఇండియాలో ఉన్నప్పుడే కట్టేశారు. రెండో సెమిస్టరుకు, కొంత డబ్బులు తను దాచుకున్నవి ఉన్నాయి అని చెప్పినా వినిపించుకోకుండా ప్రసాద్ కట్టేశాడు.

వచ్చే సంవత్సరానికి మొత్తం ఎలాగైనా తానే కట్టాలని, కష్టపడి కూడబెడుతుంది అనిత. బావ దగ్గర డబ్బులు తీసుకోవటం మొహమాటంగా ఉండి, తల్లితో చెప్పింది. పోయినసారి ఫోనులో మాట్లాడినప్పుడు తండ్రి నచ్చచెప్పాడు.

"ఎక్కువగా ఆలోచించకమ్మా. హాయిగా చదువుకో. నేను ఇక్కడినుండి పంపి, మళ్ళీ మార్చుకోవటం ఎందుకని నేనే బావకు చెప్పాను. ఇక్కడ నేను అక్క, బావపేరు మీద అపార్టుమెంటు తీసుకుంటున్నా వాటికి బదులుగా. వర్రీ అవ్వకు" నచ్చచెప్పాడు రామారావు.

ఎంత నచ్చచెప్పినా, వచ్చే సంవత్సరం తనే ఫీజులు కట్టుకోవాలని గట్టిగా నిర్ణయించుకున్నది అనిత. ఎంత మారిపోయింది తన మనఃస్తత్వం అమెరికాకు వచ్చాక అని తనమీద తనకే ఆశ్చర్యంగా ఉంటుంది ఒక్కోసారి. ఇండియాలో ఉండగా నాన్న డబ్బులు పంపుతుంటే విచ్చలవిడిగా ఇక్కడికి వచ్చాక డబ్బు విషయంలో బాధ్యత పెరిగింది. పైగా అన్ని విషయాలు బాగా బాలెన్సు చేసుకోగలుగుతుంది. చదువు, రెండు ఉద్యోగాలు, స్నేహితులు, ఎంజాయ్‌మెంట్ అన్నీ బాగున్నాయి.

స్నేహితుల గురించి ఆలోచిస్తుంటే స్టీవ్ గుర్తుకు వచ్చాడు. అతనితో స్నేహం ఎటు దారి తీస్తుందో అర్థం కావట్లేదు. అతని సమక్షంలో మనస్సు పురివిప్పిన నెమలిలా ఆడుతుంది. ప్రతి చిన్న విషయం తనతో పంచుకోవాలని ఉంటుంది. అందరూ కలిసి సినిమాకో మ్యూజియంకో వెళితే, అతనికోసం ప్రత్యేకంగా తయారవుతుంది. మళ్ళీ ఏదో మధన నా గురించి ఏమనుకుంటున్నాడు? నేనంటే ఇష్టమేనా లేక కేవలం స్నేహమా? ఆ ఆలోచనే దిగులుగా ఉంటుంది.

ఒక్కోసారి చాలా ఉక్రోషంగా ఉంటుంది. ఈ గొడవంతా ఎందుకు? అడిగేద్దామా? మహా అయితే నో అంటాడు అంతేగా అని. కానీ ఏదో సంకోచం.

ఎన్ని దేశాలు మారినా, ఆడపిల్లల మనస్సులో ఇంత బిడియం ఉంటుందా? అప్పటి కాలంలో రుక్మిణినే నయమేమో, ధైర్యంగా తాను ప్రేమించిన కృష్ణుడికి ప్రేమలేఖ పంపింది.

శిశిరంలో మోడువారిన చెట్లన్నీ మళ్ళీ చిగురిస్తున్నాయి. ప్రతి చెట్టూ, కొమ్మ చిన్ని చిన్ని ఆకులతో, పచ్చని సింగారంతో కనువిందుగా ఉంది క్యాంపస్ అంతా. ఎక్కడ చూసినా మాగ్నోలియా పూల చెట్లు, చెర్రీపూలు, డాఫెడెల్స్ గుత్తులు.

రెండువారాల క్రితం కాబోలు అప్పుడే మొట్టమొదటిసారిగా మాగ్నోలియా పూలను చూడటం. లైబ్రరీ నుండి సాయంత్రం తిరిగి వస్తుంటే స్టీవ్ కనిపించి కాఫీ తాగుదామా అని పిలిచాడు.

"ఏంటి ఈ పూలు, చాలా బాగున్నాయి" రోడ్డు పక్కన ఉన్న చెట్టు చూపిస్తు అడిగింది. చెట్టు నిండా ఒక్క ఆకు కూడా లేకుండా, అరచేతి వెడల్పుతో తెల్లటిపూలు. పల్చటి సున్నితమైన పరిమళం.

"మాగ్నోలియా అంటారు. మా ఇంట్లో కూడా ఉంది. కానీ అది లైట్ పింక్"

చెట్టు కింద నిల్చుని ఆ పూలను చూస్తూ చాలా మైమరచిపోయింది అనిత. కొమ్మల్ని ఊపుతూ రాలే పూరేకుల మధ్య తలతిప్పి స్టీవ్ వైపు చూస్తూ ఏదో అనబోతూ అతని చూపుల్లో చిక్కడిపోయింది.

స్టీవ్ మొహంలో ఏదో తెలియని అర్ధంకాని భావం. పదవుల మీద సన్నటి చిరునవ్వు చేతులు కట్టుకుని తనవైపే చూస్తూ సిగ్గుగా అనిపించింది. అది సొంతం సిగ్గుకూడా కాదేమో? సిగ్గు, తడబాటు, కంగారు అన్ని రకాల భావాల ముప్పేటలో ఉక్కిరి బిక్కిరి అయ్యింది. చూపులు పక్కకు తిప్పలేకపోయింది.

అకాలంలో పడుతున్న స్నో, పూలజల్లులో కలిసిపోయి, మొహం మీద ముత్యపు జల్లై ఆ స్నో తుడుచుకోవాలన్న ఆలోచన కానీ, హుడీ తలపైకి లాక్కోవాలన్న ఇంగితం కానీ లేనట్లుగా ఇద్దరూ అలానే ఉండిపోయారు.

నెమ్మదిగా స్టీవ్ చెయ్యి చాచి, అనిత మొహం మీద పడుతున్న వెంట్రుకలు సున్నితంగా వెనక్కి నెట్టాడు.

ఊపిరి తీసుకుంటే ఈ కల చెదిరిపోతుందా అన్నంత ఉద్విగ్నంగా అనిపించింది అనితకు.

"కమ్ లెట్స్‌గో! స్నో పడుతుంది" గొంతు సవరించుకుని అన్నాడు స్టీవ్.

"నా రూంకి వెళ్ళిపోతాను" అని ఎవరో తరుముతున్నట్లుగా రూంకు వచ్చిపడింది. మంచం మీద కూలబడినా కానీ కాళ్ళూ చేతులు ఇంకా ఒణుకుతున్నట్టుగానే ఉంది.

ఏంటి ఈ ఫీలింగ్స్? స్టీవ్ తనవైపు చూసిన చూపుకు తనను ముద్దుపెట్టుకున్నంత సన్నిహితంగా ఎందుకు అనిపించింది. ఒక్క చూపుకే ఇలా అయిపోతే నిజంగా ముద్దుపెట్టుకుంటే ఉలిక్కిపడింది అనిత. కేవలం ఈ ఆలోచన వచ్చినందుకే చాలా గిల్టీగా ఉంది. ఏనాడూ చెలించని మనస్సు, ఇలా కంట్రోల్లో లేకపోవటం, పైగా చదువు, కెరియర్ అన్న గోల్ నుండి ఏనాడూ దృష్టి మరల్చలేదు తను. అలాంటిది ఈ ఆలోచనలు ఏంటి? అర్ధంకాని బెంగ, దిగులు కమ్మేసింది అనితను.

ఓ రెండు వారాలు కాస్త ముభావంగా ఉన్నాడు స్టీవ్ కనిపించినప్పుడల్లా. ఇంకా బెంగగా అయిపోయింది అనిత.

లైబ్రరీలో చదువుకుంటుంటే దగ్గరికి వచ్చి ఆగాడు స్టీవ్.

"రేపు శనివారం ఏమన్నా ప్లాన్సు ఉన్నాయా నీకు?"

"ఏమీ ప్రత్యేకంగా లేవు. ఏంటి సంగతి?" ఆశ్చర్యంగా అడిగింది.

"శనివారం సాయంత్రం నిన్ను డిన్నరుకు తీసుకువెళదామని"

"ఏంటి అకేషన్?" అనితకు అర్ధంకాలేదు.

"అకేషన్ లేకుంటే నాతో రావా?" మొహం మీద సన్న చిరునవ్వు

"అలా అనికాదు, వస్తాను. ఎవరెవరం వెళుతున్నాం?"

"నువ్వు, అంతే సాయంత్రం ఆరుగంటలకు నిన్ను పిక్ చేసుకుంటాను. బైదిబై ఇండియన్ డ్రస్ వేసుకుంటావా? దాంట్లో చాలా బాగుంటావు. సీయూ టుమారో" గబగబా చెప్పేసి, అనిత తేరుకునే లోగా వెళ్ళిపోయాడు.

ఏంటి ఈ కుర్రాడు నేనూ తనూ మాత్రమే డిన్నరుకు వెళ్ళటం ఏంటి?

ఏదో తెలియని తడబాటు, గుండె వేగంగా కొట్టుకోవటం మొదలుపెట్టింది. గబగబా పుస్తకాలు బ్యాగులో సర్దుకుని ప్రియకోసం వెతికింది. లైబ్రరీలో కనపడలేదు. టైంకు కనపడదు. ఎక్కడుందో అని లైబ్రరీ బైటకు వచ్చి ఫోనుచేద్దామనుకుంటుంటే, లోపలికి వస్తూ కనిపించింది ప్రియ.

"ప్రియా ఒక్క నిమిషం నీతో పని ఉంది ఆగు."

"ఏమైంది?"

స్టీవ్ తనను డిన్నరుకు పిలిచిన విషయం చెప్పింది.

"వావ్! ఆర్యూ గోయింగ్ ఆన్ డేట్?"

"డేటింగా?" కంగారుగా అడిగింది అనిత.

"అబ్బా! అనితా అన్నిటికీ ఏంటా కంగారు. డేటింగ్ అంటే శారీరక సంబంధం మాత్రమే కాదు. ఒకరినొకరు తెలుసుకోటానికి, ఇలా సినిమాలకు, డిన్నర్లకు వెళతారు. అతిగా ఊహించుకుని భయపడకు. నీకు ఇష్టంలేకుంటే కట్ చేసుకో. కానీ ఐ థింక్ హి లైక్స్ యు ఎ లాట్"

"ఇండియన్ డ్రస్ వేసుకోమన్నాడు.""అరే వా! క్యా బాత్ హై" చిలిపిగా నవ్వి చీర కట్టుకో, తట్టుకోలేక పడిపోవాలి"

"చల్ నీతో చెప్పా చూడు. నమిలేస్తావు. బై వెళుతున్నా" అని పారిపోయింది అక్కడినుండి.

Post your comments

(కొనసాగింపు వచ్చేనెలలో)